ומי יימר דהכי איכא [א"ל השתא חזית]

שקל קלא שדא בהו הוו קאתו למיכליה

אמר פאלהא דמאיר ענני שבקוה ויהבה ליה

לסוף אשתמע מילתא בי מלכא אתיוה

אסקוה לזקיפה אמר אלהא דמאיר ענני

הנהו כלבי דהוו קא אכלי אינשי

ו:], ד) [ל"ל וללמ], ה) [ל"ל אלעזר], ו) [בע"י ליתא וכן

סנהדרין לו.], ו) [ב"בי: עח:

ע"ש], ה) ס"א תנחום, ט) [ל"ל אלעזר], י) [ל"למאי

דכתיב אשרי וכו' כ"א בע"יו.

ומתק בהא. טבל אחת מאלבעותיו

ומלץ את חבירתה: כרכתיה

חיבקתו כאילו היה רגיל אצלה:

חיכח דחמרי משום החי מעשה.

ערק: ואיכא דאמרי משום מעשה

דברורית. שפעם חחת ליגלגה על

שאמרו חכמים (קדושין דף פ:) נשים

דעתן קלות הן עלייהו ואמר לה

חייך סופך להודות לדבריהם ולוה

לאחד מתלמידיו לנסותה לדבר

עבירה והפליר בה ימים רבים עד

וערק רבי מאיר מחמת כסופא:

לאיצטדינין. מקום שמנגחין את

השור: ולכרקום. מלור ועושין שם

שחוק ולילנות: את הנחשים.

מנחשים ומכשפים: ואת החברים.

לוחשי נחשים: בוקיון מוקיון לוליון

סלגריון. כולן מיני ליצנים הן:

בתורת וגו' מכלל דאזיל להכי לאו

בתורת ה' חפלו: שלווה ומליל.

אם רואה שיגיחו שם יהודי לועק

ומתחנן להם ומצילו: מפני ישוב מדינה. ישראל הדרים באותה העיר

להלילם: שלה יסחשב עמהם. לחוק עובדי כוכבים ולעשות עמהם מלור:

שמעיד עדות אשה. אם רואה חבירו

ישראל נהרג שם מעיד באשתו

ומשיאה: שמוכלים שם. מסדרין לרכי

של חיבור ואסיפה אמיישנ"ר בלע"ז: מפני חשד עבודת כוכבים. שלח

יחשדוהו ןבחזקת זיבול לעבודת

כולהו אסירי דהא לר' מאיר כולהו

בחזקת זיבול לעבודת כוכבים נינהו:

נשה ונתן. לר"מ נשה ונתן י (לעבודת

כוכבים) אסור דהא מפני שמזבלין

לעבודת כוכבים סתמא קאמר וסבר

דודאי מזבלין לעבודת כוכבים שם

ואיכא למיחש לדמי עבודת כוכבים

בידו וקונין מישראל זה ללורך

עבודת כוכבים ורבגן [דמפרשי]

משום חשד לילנות יולמידי אחריני

לא חיישי נשא ונתן מותר דלא חיישינן

לדמי עבודת כוכבים: אם הלך סופו

לעמוד. הלך משמע בהעברה בעלמא

סופו לעמוד ולהתעכב ביניהם מעט

וה"ק אשרי שלא הלך ומתוך שלא הלך

לא עמד ומתוך שלא עמד לא ישב הא אם הלך סופו לעמוד כו': אל

תתלולצו פן יתוקו מוסריכם כי כלה

ונחרלה שמעתי: מוסריכם. יסוריכם:

משך. הקב"ה: ידו. הפותח ידו לזון את הכל מושכה מן הלוללין: יום

עברה היום ההוא. ביום הדין משתעי קרא שנידונין עובדי כוכבים

לגיהנס: לערטיאות. פלטין וכל

מעשה איכא דאמרי ממעשה דברוריה: ת״ר ההולך לאצטדין ולכרקום וראה הנחש והחברים בוקיון מוליון בוקיון סגולרין וסגולריון ה"ז מושב לצים איני והתניא הולכין לאצטדינין מפני שאם יפול ישראל בידם ובאין להורגו צווח ומצילו ולכרקום משום יישוב מדינה ובלבד שלא יתחשב עמהן כר ואסיקנא כתנאי דתניא אין הולכין לאצטדינין מפני שהן שופכי דמים ר' נתן מתיר מפני ר' נתן מתיר מפני שני דברים אחד שצווח ומציל וא' שאם יהרגוהו יעיד שמת להשיא את אשתו: ת״ר אין הולכין לתיאטריות ולקרקסאות מקום שמזבלין אסור משום לצים ל) רב חכמ׳ וסוגיין המתלוצץ יסורין באין עליו שנאמר ועתה אל תתלוצצו פן יחזקו מוסריכם ומזונותיו מתמעטיז ונופל בגיהנם לעולם: אשרי האיש וגו׳. סופו ללוץ ועליו הכתוב אומר אם חכמת חכמת לך ולצת לבדך תשא:

א) נראה דל"ל מהום שמובליו מ) ממוס לכ מקום שמוכנין אסור משום חשד עבודת כוכבים ומקום שאין מובלין

שלא יתחשב עמהם. פרש"י לחזקם ללור על העיר והר"ר מי יימר. שאמת אתך שאנלל בתפלה זו: שקל קלא. פיסת א) ומוספחא פ"ב ה"בן, אַלחנן פירש להיות ממספר אנשי הצבא של עובדי כוכבים: רגבים: אייסוה. לשומר: אסקוה לוקיפה. לתליה. זקיפה בין די ודי ליאח בין ודי אסקוה אייסוה. שבוזבלין שם. פ"ה לשון יובלני אישי ורבינו תם פירש פורק"א שלולבין בה: מאי האי. דלא מלינא למיזקפה: אחא מובלין מובחים ולשון גנאי נקט וכן משמע לבי זונוס. כדי שיאמרו לא הוא דאיהו לא הוה עייל: טמש בהא

הוו

בירושלמי פרק הרואה ראה מקום שמוצלין שם לעצודת כוכבים אומר זובח לאלהים יחרם:

בינייהו. תימה טובא איכא בינייהו דר"מ דוקא אמר מפני שמובלין הא אין מובלין שם שרי ורבנן אסרי אף במקום שאין מזבלין וגראה לפרש דהכי פריך במקום שמזבלין מאי בינייהו דהא ודאי אף במקום שמובלין פליג מדהזכירו חכמים בדבריהם מקום שמובלין דאי ל"פ במקום שמובלין לא היה להם להזכיר אלא מה שהוסיפו על ר"מ ולומר אף במקום שאין מזבלין אסור ועוד יש לפרש מאי בינייהו בין מקום שמזבלין למקום שאין מזבלין לרבנן דאסרי בתרוייהו ומסיק נשא ונתן איכא בינייהו: אשרי

אחתוה אמרו ליה מאי האי אמר להו הכי הוה מעשה אתו חקקו לדמותיה דר' מאיר אפיתחא דרומי אמרי כל דחזי לפרצופא הדין לייתיה יומא חדא חזיוהי רהם אבתריה רהם מקמייהו על לבי זונות איכא דאמרי בשולי עובדי כוכבים חזא ממש בהא ומתק בהא איכא דאמרי אתא אליהו אדמי להו כזונה כרכתיה אמרי חם ושלום אי ר' מאיר הוה לא הוה עביד הכי קם ערק אתא לבבל איכא דאמרי מהאי מעשה ואיכא דאמרי ממעשה דברוריא: תנו רבגן ייההולך לאיצמרינין ולכרקום וראה שם את הנחשים ואת החברין בוקיון ומוקיון ומוליון ולוליון בלורין סלגורין הרי זה מושב לצים ועליהם הכתוב אומר יאשרי האיש אשר לא הלך וגו' כי אם בתורת ה' חפצו הא למדת שדברים הללו מביאין את האדם לידי בימול תורה ורמינהי ס[הולכין] לאיצמדינין מותר מפני שצווח ומציל ולכרקום מותר מפני ישוב מדינה ובלבד שלא יתחשב עמהם ואם נתחשב עמהם אסור קשיא איצטרינין אאיצטרינין קשיא כרקום אכרקום בשלמא כרקום אכרקום ל"ק כאן במתחשב עמהן כאן בשאין מתחשב עמהן אלא איצטדינין אאיצטדינין קשיא תנאי היא בשאין מתחשב עמהן אלא איצטדינין מפני (6) מושב לצים ור' נתן מתיר מפני [דתניא] אין הולכין לאיצטדינין מפני שני דברים אחד מפני שצווח ומציל ואחד מפני שמעיד עדות אשה להשיאה תנו רבנן אין הולכין לטרטיאות ולקרקסיאות מפני שמזבלין

שם זיכול לעבודת כוכבים דברי ר' מאיר וחכמים אומרים מקום שמזבלין אסור מפני חשר עבודת כוכבים ומקום שאין מזבלין שם אסור מפני מושב לצים מאי בינייהו אמר ר' חנינא מסורא יינשא ונתן איכא בינייהו דרש ר' שמעון בן פזי מאי דכתיב אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חמאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב וכי מאחר שלא, הלך היכן עמר ומאחר שלא עמר היכן ישב ומאחר שלא ישב היכן לץ [אלא] לומר לך שאם הלך סופו לעמוד ואם עמד סופו לישב ואם ישב סופו ללוץ ואם לץ עליו הכתוב אומר יאם חכמת חכמת לך ס(ואם לצת) לבדך תשא א"ר ס(אליעזר) כל המתלוצץ יסוריז באין עליו שנאמר יועתה אל תתלוצצו פן יחוקו מוסריכם אמר להו רבא לרבגן בממותא ייבעינא מינייכו דלא תתלוצצו דלא ליתו עלייכו יסורין אמר רב קטינא כל המתלוצץ מזונותיו מתמעטין שנאמר ימשך ידו את לוצצים אמר רבי שמעון בן לקיש כל המתלוצץ נופל בגיהנם שנאמר זד יהיר לץ שמו עושה בעברת זדון ואין עברה אלא גיהנם שנאמר יום עברה היום ההוא אמר ר' אושעיא יכל המתייהר נופל בגיהנם שנאמר זד יהיר לץ שמו עושה בעברת זדון ואין עברה אלא גיהנם שנאמר יום עברה היום ההוא אמר רבי יחנילאי בר חנילאי כל המתלוצץ גורם כלייה לעולם שנאמר ועתה אל תתלוצצו פן יחזקו מוסריכם [כי] כלה ונחרצה שמעתי אמר רבי ש(אליעזר) קשה היא שתחילת' יסורין וסופו כלייה דרש ר' שמעון בן פזי אשרי האיש אשר לא הלך ס לטרטיאות ולקרקסיאות של עובדי כוכבים ובדרך חטאים לא עמד בקנגיון ובמושב לצים לא ישב שלא ישב בתחבולות שמא יאמר אדם הואיל ולא הלכתי למרמיאות ולקרקסיאות ולא עמדתי בקנגיון יאלך ואתגרה בשינה ת"ל ובתורתו יהגה יומם ולילה אמר רב

שמואל ייבר נחמני א"ר יונתן אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים זה

ל (בס"א נוסף: בעלת רשעים זה שלא הלך], ניק (מקמן יט: ע"ש], מ' [גי" ע"י אר"ש בר נחמן א"ר יוחנן מאי דכתיבן, ג) רש״א מ"ז. ם) וולילנות רש"שו. שנתרלית וכשנודע לה חנקה עלמה תורה אור השלם

1. אַשְׁרֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הלר בעצת וּבְּדֶרֶךְ בַּצְּבֵּוֹג וְּשְּׁבְּ וּבְדֶרֶךְ חַטְּאִים לֹא עְמְד וּבְמושַׁב לֵצִים לֹא יְשָׁב: פי אם בתורת יהוה ָּחָפְצוֹ וְּבְתוֹרְתוֹ יֶהְנָּה יוֹמָם וְלָיְלָה: תהלים א א-ב

2. אם חכמת חכמת לך הא למדם. מדסמיך ליה כי אם ולצה לבדר תשא:

משלי טיב 3. וְעַתָּה אַל תִּתְלוֹצְצוּ פָּן יָחְזְקּוּ מוֹסְרֵיכֶם כִּי כָלָה וְנָחֶרְצְה שָׁמַעְתִּי מֵאַת אֲדֹנִי אֱלֹהִים בָּאָת אֲדֹנְי אֱלֹהִי צְבָאוֹת עַל כָּל הָאָרֶץ: ישעיהו כח כב שוה מבקש בני (ג) [ישוב] הכרקום

ישעיהו כח כב 4. יוֹם מַלְבָּנוּ הָחֲלוּ שְׂרִים חֲמַת מַיָּיִן מְשַׁךְּ יְדוֹ אָת לצְצִים: הושע ז ה 5. זַד יָהִיר לֵץ שְׁמוֹ עוֹשֶׂה בְּעֶבְרֵת וְדוֹן:

6. יוֹם עַבְרָה הַיּוֹם הַהוּא יוֹם צְרָה וּמְצוּקָה יוֹם שֹאָה וּמְשׁוֹאָה יוֹם חֹשֶׁךְּ שׁאָה וּמְשׁוֹאָה יוֹם חֹשֶׁךְּ ומשיאה: שמוכנים שם. נוטאי ו שאה ומשואו יום ייבּוּ עבודת כוכבים להתנדב לה. מזבלין ואָפַלְה יום עגן ואַרְפָּלִּי צפניה א טו

גליון הש"ם כוכבים]: מאי בינייהו. לר"מ נמי גם' אלהא דפאיר ענני.

מיקור הדין סוף ח"א:

הגהות הב"ח (א) גמ' דתניא אין הולכין לאינטדנין (מפני שהן מושב לינים) תח"מ ונ"ב ס"ח מפני שהן שופכי דמים: (3) שם חשר לח הלר זה שלא הלד לטרטיאות וכו' לא ישב זה שלא: (ג) רש"י ד"ה מפני וכו' נני יושבי הכרכים:

לעזי רש"י

פורק"א [פורי"ש]. קלשון, עץ תלייה. אמיישנ"ר. להרכיב לאחד.

דבריהן כשהן נאספין לשחוק וללצון: אברהם קיניגון. לידת חיה על ידי כלבים וכל מעשיהם לשם שחוק ושמחה. דוגמתו בשחיטת חולין (דף ם:) וכי משה קניגי הוה: ש למד לא גרסינן הכא: